

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **L. P.**, zast. JUDr. Lenkou Kamišovou, LL.M., advokátkou se sídlem Veverkova 2707/1, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 7. 2024, čj. MPSV-2024/154004-914, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 10. 2024, čj. 17 Ad 13/2024-42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce je rozvedený a se svojí bývalou manželkou má tři děti, jedno z nich je dnes již zletilé. Po rozvodu mají děti ve střídavé péči a vzájemně nemají povinnost platit si na děti výživné. Matka dětí, která pobírá tzv. dávku Kindergeld podle německých právních předpisů (ve formě přímé dávky ve výši 250 EUR měsíčně na dítě) učinila písemné prohlášení, že pro účely posuzování daňových a sociálních předpisů souhlasí s tím, aby děti byly posuzovány společně s žalobcem.

[2] Žalobce požádal o příspěvek na bydlení podle § 24 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, který mu nejprve Úřad práce České republiky – krajská pobočka v Plzni přiznala. Následně však rozhodnutím ze dne 22. 5. 2024, čj. 43677/24/DO úřad práce tento příspěvek žalobci odejmul (od 1. 2. 2024), protože nárok mu od 30. 9. 2023 zanikl. Dospěl k

závěru, že měsíční příjmy rodiny byly dostatečně vysoké na hrazení nákladů na bydlení. Do rozhodného příjmu úřad práce totiž započítal právě i dávku Kindergeld.

[3] Žalobce se proti rozhodnutí úřadu práce odvolal. Žalovaný jeho odvolání v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Zabýval se tím, zda je dávka Kindergeld obdobná českému přídavku na dítě. Provedl srovnání české a německé právní úpravy obou dávek včetně vysvětlení toho, že uvedená dávka v Německu může mít podobu slevy na dani nebo přímé dávky (jako tomu bylo v nynější věci). Dospěl k závěru, že dávky mají stejný předmět a účel a do jisté míry i podmínky vyplácení. Připustil, že drobné odlišnosti mezi nimi existují, nicméně ty se odvíjí od různých právních zvyklostí v různých členských státech EU. Nicméně pokud jde o jejich účel, jedná se o dávky určené k pokrytí potřeb dětí a mají být použity v jejich prospěch. Vzhledem k tomu, že se rodiče dohodli na tom, že pro účely sociálních dávek budou děti posuzovány s otcem, se dávka Kindergeld započítává do příjmu žalobce a jeho rodiny (tří dětí).

II. Rozhodnutí krajského soudu

[4] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Plzni, který ji výše uvedeným rozsudkem zamítl. S odkazem na § 5 odst. 1 písm. h) a j) a § 7 odst. 3 písm. a) zákona o státní sociální podpoře dospěl k závěru, že německou dávku Kindergeld je třeba započítávat do příjmu žalobce pro účely výpočtu výše českého příspěvku na bydlení. Jde o příjem ze zahraničí ve smyslu § 5 odst. 1 písm. j) uvedeného zákona, protože se jedná o obdobnou dávku českému přídavku na dítě. Jde o dávku poskytovanou státem rodičům nezletilého dítěte na pokrytí jeho potřeb v rodině, která má zvýšené náklady právě v souvislosti s péčí o dítě. Není relevantní, že se dávka Kindergeld může podle německého práva vyplácet buď jako přímá dávka nebo jako forma slevy na dani z příjmu. Obojí stále slouží stejnému účelu. Krajský soud současně nepovažoval za důvodnou ani žalobní námitku, že žalobce a matka dětí se nedohodli na posuzování příjmů. Správní orgány podle krajského soudu správně vyhodnotily prohlášení matky dětí ze dne 17. 2. 2024 jako dohodu mezi žalobcem a ní ve smyslu § 7 odst. 3 písm. a) zákona o státní sociální podpoře. Jestliže matka uvedla, že souhlasí s tím, že děti budou posuzovány společně s otcem pro účely daňových a sociálních předpisů, pak takový sociální předpis je právě i zákon o státní sociální podpoře. Je proto tedy třeba brát prohlášení v potaz i pro účely určování nároku na příspěvek na bydlení.

III. Obsah kasační stížnosti

[5] Žalobce (stěžovatel) podal proti tomuto rozsudku kasační stížnost. Má za to, že je přijatelná, jelikož sporné problematice se ještě judikatura Nejvyššího správního soudu nevěnovala. Stěžovatel v kasační stížnosti předně shrnuje okolnosti věci a předchozí průběh řízení. Zdůrazňuje, že je rozvedený a nezletilé děti jsou ve střídavé péči. Dávka Kindergeld je vyplácena výhradně matce dětí a nic mu z ní nedává, i když ji o to žádal. On ani děti nejsou příjemci této dávky.

[6] Napadený rozsudek považuje stěžovatel v první řadě za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů [103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. V žalobě výslovně namítl, že dávka Kindergeld není dávka obdobná českému přídavku na dítě, neboť je vyplácená jiné osobě než žadateli. Ani stěžovatel ani jeho děti nejsou příjemci této dávky, vyplacené prostředky si ponechává matka nezletilých. Krajský soud se však touto argumentací zabýval nedostatečně.

pokračování

Současně také dostatečně nevysvětlil, proč dohoda uzavřená mezi matkou dětí a stěžovatelem pro účely daňových a sociálních předpisů, má zahrnovat i dávku Kindergeld. Stěžovatel uváděl, že byla uzavřena výhradně pro účely českých právních předpisů, ale krajský soud na tuto argumentaci nijak nereagoval.

[7] Dále má stěžovatel za to, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Soud uzavřel, že dávka Kindergeld je obdobná přídatku na dítě, neboť se jedná o dávku poskytnutou státem na pokrytí potřeb dětí v rodině. Soud se podle stěžovatele zabýval pouze účelem této dávky, nikoli ale otázkou toho, kdo je jejím příjemcem. Stěžovatel opakuje, že peníze z dávky Kindergeld se do jeho sféry nikdy nedostanou, jelikož matka dětí žije v jiné domácnosti a není s ním posuzovaná společně pro účely výpočtu sociálních dávek. Ona jediná je uživatelem těchto finančních prostředků, žádnou část z nich mu na obživu dětí neposkytuje. Stěžovatel je tedy toho názoru, že pokud osoba pobírající dávku Kindergeld s ním není spoluposuzovaná pro účely zákona o státní sociální podpoře, pak není možné tuto dávku započítat do jeho příjmu podle § 5 odst. 1 písm. j) zákona o státní sociální podpoře. Z pohledu žádosti o příspěvek na bydlení je tedy bývala manželka stěžovatele naprosto cizí osoba. Výklad zastávaný krajským soudem by mohl vést k extrémním situacím, kdy by se do příjmů žadatele započítávali všechny možné benefity druhého rodiče společných dětí. Nevidí jediný důvod, proč by do jeho příjmu měla být dávka Kindergeld započítána. Naopak by tomu mohlo být pouze, kdyby je pobíral on sám. Příjemcem dávky Kindergeld je rodič a nárok na tuto dávku vzniká rovněž pouze jemu. Nárok na přídatku na dítě má oproti tomu nezaopatřené dítě, nikoliv rodič.

[8] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

IV. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[9] Jelikož v dané věci rozhodovala samosoudkyně, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve přijatelností kasační stížnosti. Pokud před krajským soudem o věci rozhodoval specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, je namístě ji odmítnout pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí věcně přezkoumává pouze, pokud má řešená právní otázka přesah nad rámec konkrétního případu z důvodu 1) neexistence, nejednotnosti nebo potřeby překonání judikatury nebo 2) v případě zásadního pochybení krajského soudu (usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS).

[10] Stěžovateli je třeba dát za pravdu, že otázka započítávání (zahraniční) dávky týkající se (odvíjející se od) nezaopatřených dětí do průměrného měsíčního příjmu rodiny pro účely výpočtu příspěvku na bydlení podle § 5 odst. 1 písm. h) a j) zákona o sociální podpoře, dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena. Kasační námitka směřující do zákonného posouzení právě této právní otázky (druhá kasační námitka) je přijatelná. Naopak námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku (první kasační námitka) přijatelná není. Z hlediska logiky kasačního přezkumu se Nejvyšší správní soud bude zabývat právě námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku.

[11] Nejvyšší správní soud ve své ustálené judikatuře považuje za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů zejména taková rozhodnutí, u nichž z odůvodnění není zřejmé, jakými úvahami se krajský soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (např. rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2004,

čj. 4 As 5/2003-52). Krajský soud nicméně nemá povinnost vypořádat se s každým dílčím tvrzením či argumentem, postaví-li proti tvrzení účastníka řízení ucelenou argumentaci, z níž vyplývá, že jeho námitky jako celek neobstojí (např. rozsudky NSS ze dne 27. 2. 2019, čj. 8 Afs 267/2017-38, bod 16, ze dne 11. 5. 2023, čj. 6 Afs 34/2022-31, bod 11, nebo ze dne 13. 9. 2023, čj. 7 Afs 69/2022-33, bod 12). Úkolem správního soudu je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace, tj. se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v určitých případech obsáhnout i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (např. rozsudky NSS ze dne 3. 4. 2014, čj. 7 As 126/2013-19, ze dne 24. 4. 2014, čj. 7 Afs 85/2013-33, nebo ze dne 23. 8. 2024, čj. 4 Afs 20/2024-17, bod 15).

[12] Krajský soud v nynější věci postupoval ve shodě s citovanou judikaturou. Z jeho odůvodnění je zřejmé, co vedlo jeho právní úvahy, jak reagoval na námitky stěžovatele a text napadeného rozsudku ani nepostrádá vnitřní logiku. Krajský soud vysvětlil, proč podle něj lze dávku Kindergeld započítat do příjmů domácnosti stěžovatele, a to i přes to, že je vyplácena matce dětí, které mají ve společné péči. Dávku Kindergeld považoval soud za obdobnou českému přídavku na dítě a vysvětlil, v čem jsou si česká a německá dávka podobné. Krajský soud navíc nejprve představil tyto své úvahy a poté se shodl s rozhodnutím žalovaného (bod 18 napadeného rozsudku). Stejně tak krajský soud odůvodnil i své úvahy o povaze dohody uzavřené mezi stěžovatelem a matkou dětí. Uvedl, že pokud se prohlášení týkalo daňových a sociálních předpisů, tak mezi tyto předpisy spadá právě i zákon o sociální podpoře, a tedy i příspěvek na bydlení (bod 19 napadeného rozsudku). Důvody uváděné stěžovatelem (ani jiné důvody), jde-li o tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, tedy podle Nejvyššího správního soudu nesvědčí zásadnímu pochybení krajského soudu nutnému k závěru o přijatelnosti kasační stížnosti. Ostatně sám stěžovatel v kasační stížnosti s věcnými závěry krajského soudu polemizuje.

[13] Druhá kasační námitka, týkající se samotného věcného posouzení ze strany krajského soudu, je sice přijatelná, není ovšem důvodná.

[14] Relevantní jsou v tomto případě tři ustanovení zákona o státní sociální podpoře, konkrétně § 5 odst. 1 písm. h) a j) a § 7 odst. 3 písm. a). První dvě z nich upravují, jaké příjmy se započítávají do stanovení rozhodného příjmu pro určení nároku na různé dávky sociální podpory. Třetí z nich potom řeší, jaké osoby se posuzují společně s žadatelem o tyto dávky jako součást jeho rodiny.

[15] Podle § 5 odst. 1 písm. h) se za příjem *pro účely stanovení rozhodného příjmu považuje přírůstek na dítě pro nárok na příspěvek na bydlení*.

[16] Podle § 5 odst. 1 písm. j) platí, že za příjem se pro účely stanovení rozhodného příjmu považují také *příjmy ze zahraničí obdobné příjmům uvedeným v písmenech f) až h), a to za podmínky, v rozsahu a ve výši, v jaké se započítávají příjmy uvedené v písmenech f) až h)*.

[17] Nakonec § 7 odst. 3 písm. a) stanoví, že *podmínka, že osoby spolu trvale žijí a společně uhrazují náklady na své potřeby, se považuje vždy za splněnou, není-li dále stanoveno jinak, jde-li o nezletilé nezaopatřené dítě a jeho rodiče [odstavec 2 písm. b)]; pokud rodiče dítěte uvedení v odstavci 2 písm. b) části věty před středníkem jsou rozvedeni, posuzuje se jako osoba společně posuzovaná s nezaopatřeným nezletilým dítětem rodič, s nímž dítě společně žije, a bylo-li uvedeným rodičům svěřeno dítě do společné nebo střídavé péče obou rodičů podle zvláštního právního předpisu, posuzuje se s nezaopatřeným nezletilým dítětem rodič určený na základě*

pokračování

dohody těchto rodičů s tím, že tuto dohodu mohou rodiče změnit vždy jen k prvnímu dni kalendářního čtvrtletí.

[18] Jádrem stěžovatelovy argumentace v nynější věci tkví v tom, že by dávka ze zahraničí vztahující se k jeho dětem neměla být započítávána do jeho příjmu pro účely příspěvku na bydlení, pokud je tato dávka vyplácena jako příjemci jeho bývalé manželce a on těmito prostředky ani fakticky nedisponuje.

[19] Z výše citovaného textu zákona především vyplývá, že některé dávky se započítávají do celkového příjmu spolu posuzované rodiny pro výpočet dalších dávek. Takovou dávkou je i přídavek na dítě, pokud se má vypočítávat právě příspěvek na bydlení. Zahraniční dávky, které jsou obdobné těm českým, se pak do těchto příjmů započítávají také.

[20] V tomto ohledu ze správního spisu i z odůvodnění správních orgánů a krajského soudu vyplývá, že rodiče dětí se dohodli (resp. matka dětí tak jednostranně prohlásila a stěžovatel se proti jejímu prohlášení nijak neohradil), že všechny tři děti budou posuzovány společně se stěžovatelem právě v takových situacích, jako je žádost o příspěvek na bydlení. Doslovně matka dětí prohlásila, že *„souhlasí s tím, že pro účely daňových a sociálních předpisů budou posuzovány společně s otcem“* všechny tři děti. Nejvyšší správní soud tedy v tomto ohledu předně nesouhlasí se stěžovatelem v tom, že žádná dohoda mezi ním a jeho bývalou manželkou ohledně započítávání dávky Kindergeld do příjmu neexistovala. Jestliže prohlášení matky (bývalé manželky) obsahovalo vyjádření toho, aby se děti posuzovaly společně se stěžovatelem pro účely daňových a sociálních předpisů, je nutné toto vyjádření vztahovat na všechny situace na něž takové předpisy dopadají a nikoli si z nich vybírat jen některé. Žádost o příspěvek na bydlení je věcí sociální podpory již z toho důvodu, že je upravena přímo v zákoně o státní sociální podpoře. V jeho případě se tedy zjevně jedná právě o takový sociální předpis, jaký uvádí učiněné prohlášení. Nebylo nutné, aby prohlášení bývalé manželky obsahovalo výslovný odkaz i na zahraniční příjmy. Tak totiž činí už samotný zákon o státní sociální podpoře v § 7 odst. 3 písm. a) zákona o státní sociální podpoře. Není navíc ani možné tuto část výpočtu příspěvku na bydlení (nebo jakékoliv jiné dávky přiznávané podle tohoto zákona) dohodou či prohlášením vyloučit z posuzování. Stěžovatel a jeho bývalá manželka nemohou jakoukoliv (soukromoprávní) dohodou či prohlášením vyloučit použití veřejnoprávního předpisu.

[21] Nejvyšší správní soud tedy považuje za správný závěr krajského soudu, podle něhož se děti na základě výše uvedeného prohlášení mají při vyhodnocení stěžovatelovy žádosti o příspěvek na bydlení podle § 7 odst. 3 písm. a) zákona o státní sociální podpoře posuzovat se stěžovatelem společně jako rodina. Otázkou ovšem zůstává, zda má dávka Kindergeld započítána v dané situaci do rozhodného příjmu, resp. zda je s dětmi tak spjata, že je třeba ji považovat za jejich příjem, nebo se jedná o příjem bývalé manželky stěžovatele.

[22] Nejvyšší správní soud se předně ztotožňuje s krajským soudem v tom, že u srovnatelnosti dávky Kindergeld a českého přídavku na dítě ve smyslu § 5 odst. 1 písm. j) zákona o státní sociální podpoře stačí, pokud jsou tyto dávky obdobné. Nemusí se jednat o dávky identické. Tomuto závěru nebrání ani to, že Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 8. 2. 2022, čj. 22 Cdo 3127/2020-98 uvedl, že se nejedná o dávky *stejně*; podstatné totiž je, zda jsou to dávky *obdobné*.

[23] Podle Soudního dvora EU, který se právě sociálním zabezpečením poskytovaným napříč Evropskou unií z povahy věci zabývá, toto východisko taktéž platí. Soudní dvůr ve své judikatuře setrvale uvádí, že *„dávký sociálního zabezpečení mají být nezávislé na charakteristických rysech vlastních jednotlivým vnitrostátním právním předpisům považovány za dávky stejné povahy, pokud jsou jejich předmět a účel, jakož i základ jejich výpočtu a podmínky jejich poskytování totožné. Naopak čistě formální charakteristické rysy nelze pro účely klasifikace dávek považovat za relevantní skutečnost“* (rozsudky Soudního dvora ze dne 8. 5. 2014, C-347/12 *Wiering* EU:C:2014:300, bod 54; stejně tak ze dne 5. 7. 1983, 171/82 *Valentini* EU:C:1983:189, bod 13; a ze dne 8. 7. 1992 *Knoch* EU:C:1992:303; bod 40). Je totiž zřejmé, že v rozličných právních systémech se nebudou dávky sociální podpory naprosto shodovat a mohou je doprovázet různé odlišnosti. Podstatné ovšem je, zda se shoduje jejich účel a původní předmět jejich vytvoření.

[24] Obecně řečeno, v případě posuzování obdobnosti dávky ze zahraničí ve smyslu § 5 odst. 1 písm. j) zákona o státní sociální podpoře jistě mohou s ohledem na rozličnou podobu či formu takových dávek přicházet v úvahu různá kritéria hodnocení jejich podobnosti. Vždy ale bude nutné hodnotit především skutečný předmět a účel těchto dávek. Zahraniční a česká dávka sociálního zabezpečení by proto měly především sloužit k zajištění týchž potřeb a cílů. Naopak stěžejními faktory či kritérii hodnocení nemůže být výlučně to, jak je dávka formálně upravena – např. jak je nazvána, jakou formou a také komu je poskytována či vyplácena.

[25] Nejvyšší správní soud má v nyní projednávané věci za to, že shora předestřené požadavky jsou v případě německé dávky Kindergeld a českého přídavku na děti splněny. Obě dávky představují finanční pomoc státu rodinám s nezaopatřenými dětmi na pokrytí zvýšených nákladů na jejich výchovu. Právě porovnání blízkosti předmětu a účelu německé a české dávky vedlo správní orgány i krajský soud k závěru, že je možné Kindergeld považovat za obdobu přídavku na dítě. Argumentace stěžovatele tento klíčový aspekt porovnání obou dávek opomíjí a soustředí se pouze na některé formální znaky (především z hlediska vázanosti na osobu, které je dávka vyplácena), resp. jeho faktickou situaci, v níž s prostředky z uvedené dávky nedisponuje. Taková argumentace však nemůže závěry žalovaného a krajského soudu zpochybnit.

[26] Lze dodat, že v tomto konkrétním případě se navíc shoduje i forma, jakou jsou obě dávky poskytovány – matka dětí pobírá v Německu přímou dávku (a nejedná se zde tedy o shora zmíněnou možnost daňového benefitu), což odpovídá i formě českého přídavku na dítě. Jde-li pak o nemožnost stěžovatele s prostředky plynoucími z výplaty dané dávky nakládat (byť jsou vztahovány pro účely příspěvku na bydlení jako příjem k jeho osobě), neboť jsou vypláceny druhému z rodičů, je k tomu možno uvést, že taková (byť jistě nežádoucí) situace není vyloučena ani v případě českého přídavku na děti (viz § 19 odst. 2 zákona o státní sociální podpoře předpokládající možnou dohodu o výplatě přídavku na dítě). Nelze ostatně v obecné rovině ani vyloučit, že zohlednění faktického vyplácení dávky některému z rodičů by mohlo vést i k možnému zneužívání příspěvku na bydlení.

[27] Z výše uvedených důvodů tedy dávka Kindergeld představuje příjem, který bezprostředně souvisí s osobami nezletilých dětí a měla by být na jejich finanční zajištění používána. Je proto logické ji i k osobám dětí vztahovat a započítávat ji do příjmu rodiny rozhodného pro výpočet příspěvku na bydlení ve smyslu § 5 odst. 1 písm. h) a j) zákona o státní sociální podpoře.

pokračování

[28] Nejvyšší správní soud závěrem dodává, že má pochopení pro složitou situaci stěžovatele, která se navíc může jevit nestandardně (do jeho příjmů pro určení nároku na příspěvek na bydlení se započítává i příjem vyplácený jeho bývalé manželce, k němuž nemá stěžovatel přístup). Jedná se nicméně o situaci, která je v první řadě důsledkem neuspořádání právních (finančních) vztahů mezi bývalými manželi v souvislosti s jejich péčí o děti, a může být řešitelná kupříkladu stanovením výživného. Není ovšem namístě ji zohlednit v rámci veřejnoprávní úpravy nároku na příspěvek na bydlení (srov. závěry týkající uplatnění daňové slevy na vyživované dítě v rozsudku NSS ze dne 27. 7. 2021, čj. 8 Afs 155/2019-46, body 42-44). Jinými slovy, finanční narovnání vztahu mezi stěžovatelem a matkou jeho dětí, které může zahrnovat i zohlednění jiné dávky hrazené státem, jež může mít dopad na posouzení nároku na další dávky, nelze přenášet do řízení před správními orgány, resp. do řízení o žádosti o příspěvek na bydlení. Takové narovnání by mělo být předmětem posouzení ze strany civilních (opatrovnických) soudů, jimž přísluší řešit mimo jiné i majetkovou a příjmovou situaci rozvedených manželů, a to případně i za pomoci předběžných nástrojů reagujících na změny ve finanční situaci některého z nich. K tomu lze dodat, že judikatura Ústavního soudu (kterou stěžovatel bez konkrétních odkazů zmiňoval) či odkazovaný rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 8. 2. 2022 čj. 22 Cdo 3127/2020-98, se týkají právě vypořádání společného jmění manželů a započítávání dávky Kindergeld do příjmů jednoho z rodičů nebo vyživovací povinnosti vůči dětem (např. usnesení Ústavního soudu ze dne 19. 11. 2024, sp. zn. III. ÚS 1793/24).

V. Závěr a náklady řízení

[29] Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost zčásti není přijatelná a zčásti není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[30] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 29. května 2025

Milan Podhrázký
předseda senátu